

memmas

69
3

„AMA- ZO- NĖS‘66

„AMA- ZO- NĖS‘66

Europa, o gal ir visas pasaulis žino skambiausias lenkų „Filipinkas“. Žino ir jų mokytoją — populiarių kompozitorių Janą Janikovskį. Neseniai Janas Janikovskis sukūrė naują merginų ansamblį, kurį pavadino „Amazonėmis“. Halina, leva, Uršulė ir Teresė pasižymi muzikalumu ir gerais meniniais duomenimis. Jų drabužiai, kaip ir charakteriai, labai įvairūs — tuo jos skiriasi nuo įprastinių

uniformuotų ansamblių. „Amazonių“ repertuare daugiausia džiazinės ir „bito“ dainos. Jos temperamentingai atlieka suomių „Letkį“, muzikiniu atžvilgiu sudėtingą „Parafrazę Mocarto temomis“. Daug plojimų pelno jų interpretuojama „Kongrulacion“.

„Amazonės“ jau viešėjo Tarybų Sąjungoje, dainavo Maskvoje ir Vidurinės Azijos respublikose.

GINTARĖLIAI

Pilkvas pliažo smėlis. Žali, tankūs krūmų brūzgynai. Seni laivai, sustingę tepaluotame žiemos uosto vandenyje. Ir naktiniai traukiniai, dundantieji netoliese. „Tai mūsų kiemas“

Dabar jie stengiasi atrodyti augesni. Keturi berniukai baltomis kelnėmis ir raudonais švarkais. „Mes jau nebežaidžiame... Mes grojame gitaromis“.

Daug kas šaipėsi, kai jie pasislėpę p্লাս্তė iš lentgalių gitaras, tempė stygas, o vakarais stoviniavo ties klubo durimis ir prašė: „Leiskite pagrofi... Mes tik vieną dainą... Jūs nebijokite: mes mokam.“

Šiandien tai — Kauno Spalio 50-mečio Dirbtinio Pluošto gamyklos pavyzdinio estradinio orkestro „Oktava“ jaunųjų gitaristų ansamblis. Draugai, nepratę liežuvių laužyti, šaukia: „Hei, Gintarėliai!“

Penki nedidukai „gintarėliai“:

Solinė gitara — devintokas Virginijus Svabas.

Bosinė gitara — dešimtokas Eimutis Svabas.

Būgnas, būgneliai — KPI antrakursis Valerijus Salyginas.

Ritminė gitara — devintokas Julius Brazaitis.

Elektrovargonai — KPI radioelektronikas Gediminas Jurgilas.

„Gintarėliai“ labiausiai rūpinasi, džiaugiasi, jų sėkmes pergyvena orkestro vadovas Mindaugas Tamošiūnas: „Gerai berniukai, balsingi, miksiai dirba pirštais, o svarbiausia, netingi... Nebijau ir vienus palikti. Žinau — dainą išmoks.“

Virginijus plaukiojo Viduržemio jūroje. Grojo klasikinio big-bitto žvaigždžių išlepintiems italams ir prancūzams... Su Eimučiu miesto pionierių delegacijos sudėtyje aplankė Lenkiją... Kaip paslaptį vadovas ausin šnibžtelėjo: „Kefiname plaukti Dunojumi iki Vienos... Keli koncertai įvyks ir Austrijos sostinėje...“ O dabar jie sėda sunkvežimiu ir dumia į Šakių, Kapsuko kolūkius. „Virgi, prisimeni, kai mes, susėdę į žalią traktoriuką, su gitaromis lingavom kelias valandas iki klubo...“ Grojo ir Kauno Sporto halėje... Ploja... Giria... Dovanoja gėles... Kai kas ir pabara, paniurzgia... Vakare griebia chemijos, gramatikos knygetes ir, susiėmę galvas, vežasi klasės ar grupės draugus: „Jeigu blogai mokysimės, tėtė gitarą žada atimti...“ Štaip tai — paprasti Kauno vaikinukai... Repeticijos pertraukoje, akimirksniu užmiršę „Musima“ gitaras ir sudėtingą elektroninę stiprinimo aparatūrą, jie sustumia kėdžių traukinį ir dunda aplink visą salę, negailestingai raizydami parketą. Vadovas bara ir dūsauja: „Vaikai... Visai dar vaikai...“

R. RAKAUSKO nuotr.

GINTARĖLIAI

Pilkšvas pliažo smėlis. Žali, tankūs krūmų brūzgynai. Seni laivai, sustingę tepaluotame žiemos uosto vandenyje. Ir naktiniai traukiniai, dundantieji netoliese. „Tai mūsų kiemas“

Dabar jie stengiasi atrodyti augesni. Keturi berniukai baltomis kelnėmis ir raudonais švarkais. „Mes jau nebežaidžiame... Mes grojame gitaromis“

Daug kas šaipėsi, kai jie pasislėpę piaustė iš lentgalių gitaras, tempė stygas, o vakarais stoviniavo ties klubo durimis ir prašė: „Leiskite pagroti... Mes tik vieną dainą... Jūs nebijokit: mes mokam.“

Šiandien tai — Kauno Spalio 50-mečio Dirbtinio Pluošto gamyklos pavyzdinio estradinio orkestro „Oktava“ jaunųjų gitaristų ansamblis. Draugai, nepratę liežuvių laužyt, šaukia: „Hei, Gintarėliai!“ Penki nedidukai „gintarėliai“:

Solinė gitara — devintokas Virginijus Švabas.

Bosinė gitara — dešimtokas Eimutis Švabas.

Būgnas, būgneliai — KPI antrakursis Valerijus Šalyginas.

Ritminė gitara — devintokas Julius Brazaitis.

Elektrovargonai — KPI radioelektronikas Gediminas Jurgilas.

„Gintarėliais“ labiausiai rūpinasi, džiaugiasi, jų nesėkmes pergyvena orkestro vadovas Mindaugas Tamošiūnas: „Geri berniukai, balsingi, mikliai dirba pirštais, o svarbiausia, netingi... Nebijau ir vienus palikti. Žinau — dainą išmoks.“

Virginijus plaukiojo Viduržemio jūroje. Grojo klasikinio big-bito žvaigždžių išlepintiems italams ir prancūzams... Su Eimučiu miesto pionierių delegacijos sudėtyje aplankė Lenkiją... Kaip paslaptį vadovas ausin šnibžtelėjo: „Keiname plaukti Dunojumi iki Vienos... Keli koncertai įvyks ir Austrijos sostinėje...“ O dabar jie sėda sunkvežimiu ir dumia į Šakių, Kapsuko kolūkius. „Virgi, prisimeni, kai mes, susėdę į žalią traktoriuką, su gitaromis lingavom kelias valandas iki klubo...“ Grojo ir Kauno Sporto halėje... Ploja...

Giria... Dovanoja gėles... Kai kas ir pabara, paniuržia... Vakare griebia chemijos, gramatikos knygutes ir, susiėmę galvas, vejasį klasės ar grupės draugus: „Jeigu blogai mokysimės, tėtė gitarą žada atimti...“

Šiaip tai — paprasti Kauno vaikinukai... Repetacijos pertraukoje, akimirksniu užmiršę „Musima“ gitaras ir sudėtingą elektroninę stiprinimo aparatūrą, jie sustumia kėdžių traukinį ir dunda aplink visą salę, negailestingai raižydami parketą. Vadovas bara ir dūsauja: „Vaikai... Visai dar vaikai...“

R. RAKAUSKO nuotr.